

366. — **QUAER.** 11° *An delegatus valide et licite absolvat elapso termino delegationis quotannis renovandae, v. gr. si turba poenitentium affluat ad aliquam magnam solemnitatem?*

Resp. 1° Invalide absolvit *per se*, idest ratione iurisdictionis, quia de facto nullam habet. Attamen valide absolvet *probabilius* ratione erroris communis, ob quem Ecclesia supplere censetur pro bono animarum.

Resp. 2° Peccat graviter *per se* Sacerdos, si hoc *scienter* agat; ratio, quia exercet munus Confessarii sine legitima auctoritate; et licet tunc suppleat Ecclesia, reus est tamen, quod ipse indebite eam ad supplendum cogit.

QUAER. 12° *An Sacerdos in aliquo loco approbatus excipere valeat confessiones peregrinorum eo advenientium?*

Resp. 1° *Affirm.* absolute quoad Confessarios regulares, qui speciale hoc privilegium a S. Sede Apostolica habent. — Vide Constit. *Superna*, Clement X. (19).

Resp. 2° Etiam *affirm.* quoad Sacerdotes saeculares; ratio, quia talis est consuetudo vim habens ex tacito Ordinariorum consensu, qui ratihibitioni de praesenti aequivalet. — *Ita Communius Theologi et Canonistae.* — Vide S. Lig. n. 569.

articulum Ioannis De Poliaco Doctoris Parisiensis: *Stante Omnino utriusque sexus edicto in Conc. gen. Romanus Pontifex non potest facere, quod parochiani non teneantur omnia peccata sua semel in anno proprio sacerdoti confiteri.*

Damnatum errorem instauravit Lanoius; et cum haec opinio, pacis inimica, inficere coepisset parochos in Gallia, Clemens VIII. ann. 1592. tulit hoc decretum (apud Bened. XIV. *Inst.* 18. n. 7.): *Sancimus, tam dictis Fratribus, quam aliis privilegiatis praedictis, quibus id ab Apostolica Sede indultum est, idoneis tamen et ab Ordinario approbatis, peccata sua etiam quadragesimali et paschali, et quovis alio tempore confiteri licite posse...*

Et Clemens X. (Const. *Superna* §. 4. 5.) decernit et declarat, *semel approbatos (Regulares) posse in dioecesi Episcopi approbantis quovis anni tempore, etiam paschali, et quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire absque*

ulla parochorum vel Episcopi licentia...; et eos, qui dictis Religiosis simpliciter approbatis paschali tempore confessi fuerint, Constitutioni, quae incipit Omnis utriusque sexus, quoad confessionem dumtaxat, satisfecisse.

Quoad hypothesim vero, quam A. memorat, Episcopi contradicentis, extat apud Pignatelli, et Pitonium (*De Confess.* n. 36.) Declaratio S. Congr. 5. Aprilis 1584., his verbis expressa: *Decretum Episcopi, in quo habetur, quod nullus Confessarius etiam ab Ordinario approbatus, possit tempore paschali confessiones alicuius audire sine licentia proprii curati, nullo modo est observandum.*

(19) Et in Constitutione Pauli III. *Inter cunctas* ad PP. Soc. Iesu: *illis ex vobis, qui presbyteri fuerint, quorumcumque utriusque sexus Christi fidelium, ad vos undecumque accedentium confessiones audiendi, etc.;* quod privilegium constat et aliis Regularibus Mendicantibus commune esse.

367. — **QUAER.** 13° *An Episcopus possit sub poena invaliditatis prohibere, ne dioecesani pergant ad confitendum extra dioecesim?*

Resp. 1° *Negative*, si pergant ad confitendum extra dioecesim apud Confessarios Regulares, qui habent privilegium audiendi confessiones omnium fidelium undequaque venientium. — Suarez, *de Relig.* tr. 10. l. 9. cap. 2. n. 8. — Reiffenstuel, tr. 14. dist. 8. q. 1. n. 11. — Laym. l. 5. tr. 6. c. 10.

Confirmatur Declaratione S. Congr. apud *Fagnan.* in cap. *Omnis utriusque sexus* n. 79., ubi haec habet: *S. Congregatio declaravit, Regulares intra dioecesim Episcopi approbantis posse etiam absolvere poenitentes alterius dioecesis, cum habeant iurisdictionem a Papa..., cuius iurisdictionis non restringitur ad limites alicuius territorii, sed universus orbis est sua dioecesis.*

Resp. 2° *Affirmative*, si in alia dioecesi Sacerdotibus saecularibus confiteantur. Ratio est, quia, ut inquit *Fagnanus*, de iure communi nullus Sacerdos potest absolvere poenitentem non sibi subditum, etiam in illa dioecesi, in qua est approbatus; nec supponi potest in casu tacitus consensus Episcopi poenitentium, cum ex hypothesi ipse sit invitus (20).

(20) Hoc sensu intelligendi sunt Palaus, Lugo, Salmantic., Bonac., Suarez, Vasquez, etc. quos S. Alphonsus (lib. 6. n. 569.) allegat, eum facultatem peregrinis concessam confitendi cuilibet approbato loci, in quo reperiuntur, ea conditione limitantes: *dummodo ex industria non discedant ex proprio domicilio, ut extra confiteantur.* Et cum hoc sensu ii DD. loquantur, non potest admitti, quod S. Alphonsus cum Tamburini et Mazzotta contra eos urget, generalem iuris regulam esse, quod nullus videtur fraudulenter agere, qui utitur iure suo. Ius enim confitendi extra dioecesim, Ordinario proprio invito, nullum est, nec potest contraria consuetudo induci obstante illa Constitutione (*C. Si Episcopus* 2. *De Poenit. et Remiss.* in VI.): *Nulla quoque potest consuetudine introduci, quod aliquis praeter sui Superioris licentiam confessorum sibi eligere valeat, qui eum possit solvere vel ligare.*

Cuius quidem Constitutionis hanc rationem luculentissimam DD. afferunt, quod

eiusmodi consuetudo repugnet *iuri divino* statuenti, ut nemo solvi aut ligari queat nisi a proprio iudice. Ita Suarez (*De Poenit.* disp. 27. sect. 3. n. 5.): *Respondetur, eligere confessorem sine licentia proprii Episcopi, repugnare iuri divino; et ideo significasse Pontificem (Bonifacium VIII.) in illo textu (C. Si Episcopus), non posse consuetudinem praescribere contra hoc ius; in quo multum differt haec consuetudo a quacumque alia lege humana.* Eadem habes ex Dominico Soto (In 4. dist. 18. q. 4. art. 2. concl. 1.), Vasquez (In 3. P. q. 93. art. 2. dub. 2. n. 5. 6.), et aliis omissis, ex Melch. Cano, qui (*Relect. De Poenit.* P. VI.) sic paucis rem conficit: *Exploratum haberi debet, praecipuum de confitendo proprio sacerdote, divinum esse... Quapropter sine huiusmodi commissione (delegatione Ordinarium) sacerdos alienus non est huius sacramenti minister; atque proinde iure divino tenemur proprio sacerdoti confiteri. Nam confessio, quae fit alteri*

QUAER. 14° *An succursalistae in Gallia iurisdictione ordinaria gaudeant?*

Resp. Affirm.; sunt enim Parochi proprie dicti, et cura animarum

ex facultate proprii sacerdotis, proprio fieri censetur. Et hinc repetit, quod nulla consuetudine introduci potest, ut aliquis praeter sui superioris licentiam, confessorem sibi eligere valeat, etc. ut habet cit. C. Si Episcopus. Ut enim Canus subdit, Si esset solum de iure positivo, aliqua consuetudo posset praevalere. Et (N. B.) concludit: In hanc sententiam conveniunt omnes scholastici Auctores, atque adeo B. Thomas, etc.

Caeterum non videtur S. Alphonsus Auctores praedictos eo sensu accepisse, quasi tractent de peregrinis, qui e dioecesi discedant ad confitendum alienis contra voluntatem Ordinarii, et sic nihilominus utantur iure suo. Adeo enim non agit de Ordinariis invitatis, ut supponat, Ordinarios signum aliquod nunquam dedisse sui dissensus.

Haud gratuita profecto videri debuit interpretatio mentis S. Alphonsi, quae in huius Notae fine subiicitur. Sic enim habet S. Doctoris textus (lib. 6. n. 369.): *Communiter docent DD., peregrinos, spectata consuetudine et tacito Episcoporum consensu, posse confiteri cuilibet approbato in loco, ubi reperiuntur. Ita Palaus, Lugo, Concina, Salmant., Bonac., cum Suarez, Vasquez etc. Limitant tamen praefati Auctores, dummodo ipsi peregrini ex industria non discedant e proprio domicilio, ut extra confiteantur. Sed Tamb., Renzi, et Mazzotta cum Pont., Filliucc., et aliis verius dicunt, quod praedicta limitatio non est necessario servanda ex illa regula generali iuris, quod nullus videtur fraudulenter agere, qui utitur iure suo; nec autem aliunde habetur, quod Ordinarii in praedicto casu signum aliquod unquam dederint sui*

dissensus: quasi nempe dicat: Communis est sententia, peregrinos, *spectato consensu Episcoporum et consuetudine*, posse confiteri etc. Atqui nullo modo apparet, hunc *consensum* deesse, etiamsi peregrini ex industria discedant, ut extra confiteantur. Ergo non servanda necessario est praedicta DD. limitatio etc. Non ergo gratis in Nota tributus est S. Alphonsus sensus ab eiusdem verbis alienus.

Illud unum forte supererat, ut in ipsa Nota expressius indicaretur, S. Doctorem non omnino videri assecutum praedictae apud allegatos Auctores limitationis sensum, quasi nempe invalidam censuerint confessionem peregrini extra dioecesim confitentis, etiam quando nullum apparet dissensus Ordinariorum indicium: quippe abnormis eiusmodi opinio ab eorum mente est alienissima; et idcirco dictum superius est, eos de confitentibus extra dioecesim, proprio Ordinario invito, intelligendos esse. Omissum itaque illud est, quia satis id ex Notae integro contextu iam elucebat. Cf. Op. Mor. Th. V. 5. (De Poenit. nn. 614. seqq.).

Hoc unum hic addemus, quo constat, quid sentiendum de antiquitate, quem quis forte iacet, consuetudinis, vi cuius iam dudum ante S. Alphonsi tempora confessarii.... non tantum in aliquibus locis, provinciis aut regnis, sed in toto orbe terrarum poenitentes quoscumque accedentes indiscriminatim receperint, et eodem modo, ac incolas, tractaverint: non inquirentes an peregrini sint, vel si id per accidens cognoverint, an eorum Episcopus consentiat et non reclamaverit; nec investigantes, quam intentione iter aggressi sint... Et ideo non amplius quaeratur, an aliquis Episcopus signum dissensus dederit; eo quod nullus Episcopus sui

ipsis committitur, non tamquam alterius Vicariis, sed proprio nomine exercenda. Tenetur reapse *Succursalista*, seu *Deservitor*, sicut praecipuae parochiae Rector, ex officio Sacramenta subditis suis ministrare; et subditi vicissim ad ipsum recurrere debent in iisdem casibus in quibus parochiani proprium Parochum, et non alium de iure adire debent, v. gr. ad matrimonium ineundum, Communionem Paschalem recipendam, etc. — Gousset, n. 479. — Vernier, n. 92. — D. Bouix, Tract. de Parocho, p. 337., etc.

QUAER. 15° *An simplex Sacerdos possit absolvere navigantes in Oceano, vel a quo obtinenda sit approbatio?*

Resp. 1° Per se nequit absolvere, nisi in periculo probabili mortis, ut supra dictum est; quia eiusmodi Sacerdos extra illum casum quavis iurisdictione caret.

Resp. 2° Ex consuetudine universali requiritur et sufficit approbatio Episcopi loci, a quo suscipitur navigatio; ex consuetudine enim talis Episcopus facultatem habet Sacerdotem navigaturum approbandi, et delegandi pro toto navigationis tempore. — Ita communiter cum Bouvier, §. 5. in fine.

368. — *QUAER. 16° An Cappellani militum eos ubique sine approbatione Episcopi loci absolvere possint?*

Resp. 1° Affirm., si specialiter sint delegati a Summo Pontifice ad curam spiritualem militum, aut a Cappellano maiori a Papa approbato.

Resp. 2° Si vero hac speciali delegatione careant, possunt quidem audire confessiones in dioecesi Episcopi approbantis, et etiam extra illam in itinere et in castris ex tacito consensu Episcoporum, ut patet ex con-

testatem habeat legi universali, sive scripta sive non scripta sit, contradicendi. Nonne enim, aiunt, his satis edicitur, in administrando Poenitentiae sacramento impertinens prorsus esse, atque adeo nihil inquirendum aut curandum, num sacramentale iudicium exerceatur circa personas aliquo modo subditas, aut nullo modo subditas?

Atqui in dogmatica Constitutione Pii VI., quae incipit Auctorem fidei, haec (n. 37.) leguntur: *De potestate absolventi. Doctrina Synodi (Pistoriensis), quae de auctoritate absolventi accepta per Ordinationem enuntiat, post institutionem dioecesium et parochiarum CONVENIENS ESSE, ut quisque iudicium hoc*

exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive iure quodam personali, propterea quod aliter confusio induceretur et perturbatio;

Quatenus post institutas Dioeceses et Parochias enunciat tantummodo CONVENIENS ESSE, ad praecavendam confusionem, ut absolventi Potestas exerceatur SUPER SUBDITOS; sic intellecta, tamquam ad validum usum huius Potestatis non sit necessaria ordinaria vel subdelegata illa iurisdicatio, sine qua Tridentinum declarat, nullius esse momenti absolutionem a sacerdote prolatam; FALSA, TEMERARIA, PERNICIOSA, TRIDENTINO CONTRARIA et INIURIOSA, ER-RONEA.

suetudine universali; non possunt tamen valide absolvere in stationibus nec in praesidiis sine licentia Episcopi loci, quia nullam habent iurisdictionem. Constat ex variis Declarationibus *S. Congregationis* quas refert P. Zacharia apud Lacroix, n. 1518. — Vide etiam S. Ligor., n. 577. — Bouvier, *de Approbatione*. — Bouix, *de Parocho*, p. 66., etc.

APPENDIX I.

DE IURISDICTIONE ET APPROBATIONE REGULARIUM.

Regulares ratione privilegiorum et immediatae dependentiae a Summo Pontifice, in pluribus quoad iurisdictionem differunt a Sacerdotibus saecularibus. Hinc

369. — *Dico I.* Regulares proprie dicti, seu qui vota solemnia emittunt, et qui privilegio exemptionis donati sunt (21), atque idcirco ab Episcoporum iurisdictione sunt exempti, ad audiendas Confessiones tum suorum, tum saecularium immediate a Papa iurisdictionem accipiunt. Hinc intelligitur iurisdictione concessa singulis Sacerdotibus religiosis, accedente Superioris sui consensu (22). — Constat ex Iure canonico, praesertim ex Decretali *Super cathedram*, ex Clement. *Dudum de sepulchris*, item ex aliis Constitutionibus, quae licet postea modificatae fuerint, praesertim per *Conc. Trid.* quoad privilegia, tamen quoad iurisdictionis substantiam irrevocatae permanserunt. — *Ita communiter cum Lugo*, disp. 21. n. 4. — Lacroix, n. 1552. — Billuart, diss. 6. art. 6.

Dico II. Regulares ad audiendas suorum confessiones approbationem simul cum iurisdictione accipiunt a Superioribus sui monasterii, vel Ordinis, ad audiendas autem confessiones saecularium, approbationem accipiunt ab Episcopo loci, ubi confessiones excipiendae sunt. Ratio primi est, quia *Conc. Trid.* requisivit approbationem Episcopi tantum pro confessione saecularium, et antiquam disciplinam quoad confessiones Regularium nihil immutavit. Ratio secundi patet ex Decreto Innoc. XII. an. 1700., quo sancitum est Confessarios, quicumque illi sint, tam saeculares quam regulares, nullatenus posse audire poenitentes saeculares sine approbatione Episcopi loci... — Vide dicta, n. 350.

(21) Privilegium exemptionis per se non infert delegationem iurisdictionis immediatae a Summo Pontifice: alterum enim sine altero subsistere potest. De facto tamen Religiosi omnes mendicantes, et qui privilegiorum communicationem cum iis ex Apostolicae Sedis indulto habent, iurisdictionem a Romano Pontifice

per Ordinis proprii praelatos accipere solent. Qua de re cuiusque Ordinis Religiosus Constitutiones suas, suisque indulta privilegia consulat.

(22) Potius quam consensum, dixeris iurisdictionis communicationem seu delegationem.

Dico III. Regulares non possunt confiteri, saltem ordinarie, extra Ordinem suum, sine consensu Superiorum suorum; imo etiam in Monasterio nemini alteri, quam designato ab ipso Superiore. Degentes autem extra Monasterium, seu iter facientes, non possunt confiteri nisi socio, si quem idoneum habeant; si vero non habeant, possunt confiteri cuilibet Sacerdoti, sive regulari, sive saeculari. — De his constat ex privilegiis, quae omnibus Religionibus ab Innoc. IV. et ab aliis Summis Pontificibus concessa noscuntur. — Vide S. Lig. n. 575. — Lacroix, n. 1524. — Laymann, etc. — Recole etiam dicta *de statu religioso*, tom. I, n. 1124.

370. *Resolves.* — 1° Licet Regulares iurisdictionem habeant a Papa, ligatam tamen habent quod confessiones saecularium audiendas; siquidem ad absolutionis validitatem approbatio Episcopi, velut *conditio sine qua non*, requiritur.

2° Episcopus potest approbationem Regularibus concedere ad libitum sine restrictione, vel cum aliqua restrictione quoad tempus, loca, personas etc.

3° Si Episcopus expresse approbationem tantum pro actu aliquo transitorio, v. gr. pro aliqua missione peragenda concessit, facultas accepta pro illo solo actu, et pro omni iudicio tunc incepto valere censetur.

4° Si episcopus, vel Superior tuus ex eius delegatione, tibi concedat approbationem pro determinata poenitentium classe, facultas ad alios extendi nequit, ut patet. Si autem postulatio facultatis ab Episcopo vel a Superiore sit generalis, nec fuerit restricta concessio, non limitatur facultas obtenta ad operam, quae fuit occasio petitionis: sic v. gr. si facultatem quaeris occasione tradendi exercitia spiritualia Monialibus in tali conventu, ex eadem accepta facultate potes audire confessiones etiam aliorum fidelium. Ratio est, quia *continentur in concessione quidquid non excipitur*. Excipe tamen casus reservatos, qui ipso iure in facultate generali audiendi confessiones nunquam intelliguntur comprehensi (23).

5° Religiosus missionarius advocatus ab Episcopo ad missionem peragenda in ipsius dioecesi, eo ipso accipit approbationem tacitam ad audiendas confessionis tempore missionis, pro qua advocatur. Idem dicendum est, si requisitus fuit a Parocho vel alio Superiore ex licentia Episcopi. Attamen pro solis casibus ordinariis approbatus censetur. Unde

(23) Sic diserte Bonifacius VIII. (C. Si Episcopus 2. De Poenit. et Remiss. in VI.): Si Episcopus suo subdito concesserit, ut sibi possit idoneum eligere confessorem; ille, quem is elegerit, in

casibus qui eidem Episcopo specialiter reservantur, nullam habet penitus potestatem: Cum in generali concessione illa non veniant, quae non esset quis verisimiliter in specie concessurus.